

Transgender ideologie na školách v USA vráží klín mezi děti a rodiče

- CZ24 News | 26. března 2022

USA: V pondělí 7. března proběhla v USA [diskuze](#) na téma transgender programů pro děti navštěvující státní školy. Pod záštitou jednoho z největších amerických konzervativních think-tanků The Heritage Foundation, přednesla trojice matek své zkušenosti, kdy škola proti vůli rodičů podporovala jejich děti v tranzici. Kam až může transgenderová ideologie zajít a jaké škody může napáchat? O to se podělily matky Nicole Solasová, January Littlejohnová a Abigail Martinézová.

Rodič jako ten, kdo ohrožuje nerušenou tranzici dítěte

Jako první promluvila Nicole Solasová, advokátka a aktivistka v boji za rodičovská práva. Jednoho dne Nicole Solasová zjistila, že škola, kam přihlásila své dítě, nepoužívá žádné termíny, které odkazují na pohlaví dětí. Jako například oslovení „chlapci a děvčata“ a další. Když se pokoušela zjistit víc, škola chtěla ze svého přístupu k dětem sdílet co nejméně a odkazovala se na „obvyklé praktiky“. Co do těchto praktik patří, paní Solasové bohužel nesdělila.

Následně paní Solasová zjistila, že ta stejná škola přijala dokument s cílem nediskriminovat transgender osoby. Tento plán mimo jiné zahrnoval aktivní pomoc se sociální tranzicí školáků. Program nezahrnoval nutnou poradou s rodiči školáka, komunikace mohla proběhnout pouze mezi zaměstnanci školy a dítětem, a to v případě, že by komunikace s rodiči nebyla školou shledána jako „bezpečná“. Postup byl takový, že škola s dítětem vytvořila plán tranzice, který zahrnoval změnu oslovování, změnu jména dítěte, nošení oblečení opačného pohlaví a další. Takový postup mohla škola praktikovat už u pětiletých dětí, protože v tomto věku nastupují děti v USA školní docházku. Ani v tomto případě, u nás předškoláků a předškolaček, škola nevyhledávala souhlas rodičů.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Jako advokátka se paní Solasová bránila a oznámila škole, že tato praktika porušuje právo Spojených států a uplatnila svou zákonnou možnost přístupu k informacím, aby zjistila, kolik dětí takto tajně prochází tranzicí. Škola jí odmítla odpověď s tím, že se jedná o soukromou informaci. Tyto údaje nemůže škola anonymně poskytnout. V pochybné argumentaci ale pokračovali tvrzením, že tato informace nepředstavuje věc veřejného zájmu. Jednoduše dostali strach.

Nicole Solasová podala od té doby mnoho zákonných žádostí o informace v oblasti školství a vede soudní spor s učitelskými odbory o jejich poskytnutí.

Škola tají tranzici dcery před matkou

Následující zkušenost paní Littlejohnové ukazuje výše zmíněné praktiky v praxi. Paní January Littlejohnová vystudovala magisterský obor poradenství v oblasti duševního zdraví a je státem Florida certifikovanou poradkyní v oblasti duševního zdraví. Dcera paní Littlejohnové trpěla v dobách covidové pandemie duševními problémy. Svěřila se matce, že cítí nejistotu ohledně svého pohlaví. V rozhovoru s učitelkou jasně prohlásila, že vyhledala odbornou psychologickou pomoc a doma ji v tranzici aktivně nepodporují, ale že rodiče nemohou zabránit, aby jí ve škole oslovovali zvoleným jménem. Když jednou tato třináctiletá dívka nastoupila se svou matkou do auta, prozradila jí, že se jí ve škole ptali na preferované toalety. Šokovaná matka napsala do školy a ptala se, proč se o tom nikdo neporadil předem s ní. Zaměstnanec školy zodpovědný za danou oblast jí odpověděl, že její dceru „chrání“ antidiskriminační předpisy a informace o tomto setkávání jí nesmí být poskytnuty.

Po několik týdnů trvající výměně názorů s místními orgány se konečně dozvěděli, že na dceři paní Littlejohnové škola provedla tzv. sociální tranzici. Škola vytvořila šestistránkový plán této tranzice, na jehož vypracování se podílel zástupce ředitele, školní poradce a paní Littlejohnové zcela neznámý sociální pracovník. V tomto plánu řešili otázky jako které záchody má dcera používat nebo jestli má při výletech přespávat na pokoji s dívkami či chlapci. Oboje věci, které ovlivňují bezpečí takto mladé dívky. Netřeba dodávat, že rodiče o tomto neměli mít ani ponětí.

I proto se zeptali dcery, jakým jménem chtěla být ve škole oslovována. Při komunikaci s rodiči totiž škola používala rodné jméno děvčete, aby byl tento proces tranzice rodičům skryt. Tím také dávali dceři najevo, že rodiče ji ohrožují a škola chrání. Paní Littlejohnová následně upozornila na nebezpečí, kterým škola děti vystavuje zatajováním významných informací o jejich zdraví a duševním stavu před rodiči. Rodina paní Littlejohnové podala federální žalobu proti postupu školy.

Dítě odebrané rodičům spáchalo sebevraždu

Jako poslední vystoupila paní Abigail Martinézová, která sdílela své zkušenosti na veřejnosti poprvé. Její vystoupení bylo silně emotivní.

Její dcera Yaeli se potýkala s depresemi. Po nástupu na střední školu ji někteří žáci začali šikanovat. Říkali jí, že je ošklivá. Yaeli se snažila novými účesy i oblečením získat uznání spolužáků. A pak se svěřila matce, že se cítí jako chlapec. Martinézovi začali problém identity řešit se školou a dalšími organizacemi. Paní Martinézová nechtěla přistoupit na argumentaci, že když její dceru se spoustou typicky holčičích zájmů začnou najednou považovat za kluka, tak jí zlepší život.

Z tohoto důvodu poslal školní psycholog společně s LGBT aktivisty Oddělení služeb pro děti a rodinu okresu Los Angeles zprávu, že Yaeli se bude pravděpodobně lépe dařit mimo domov. Jednoho dne se dívka pokusila spáchat sebevraždu předávkováním léky. Paní Martinézová na to přišla a okamžitě ji odvezla do nemocnice, kde ji ošetřili. Na dotaz, zda si dceru po lékařském zákroku může odvézt přímo domů, jí odpověděli záporně. Musela počkat na přidělenou sociální pracovníci.

Pracovníci Oddělení služeb pro rodinu a děti následně přišli k Martinézovým domů. Tam matce řekli, že by svou dceru měla nazývat Andrew – tedy chlapeckým jménem, které si dívka zvolila. Takové si vybrala ve školní LGBT skupině, kam pravidelně docházela. O takové skupině neměla paní Martinézová samozřejmě ani potuchy.

LGBT skupina taktéž podporovala Yaeli v tranzici s argumentem, že jí stát California zaplatí veškeré operace a další čekání a uvážení tohoto kroku je zbytečné. Utrzovali Yaeli, že je to její jediná cesta ke štěstí. Podmínkou státu k zaplacení výdajů spojených s tranzicí je ale umístění dítěte do pěstounské péče. A i proto měla rodinu opustit.

Yaeli nakonec z domu skutečně utekla v šestnácti letech. Úřady ji umístily do pěstounské rodiny. LGBT organizace ji dále podporovaly v tranzici. Matka se s úřady soudila s cílem, aby jí dostala domů a rodina mohla být pohromadě. Toho se ale už nikdy nedočkala.

Požadovala provedení kompletního psychologického vyšetření své dcery před dalšími kroky v tranzici, jelikož to po Yaeli nikdo z LGBT organizace nechtěl. Dostala opět stejnou odpověď – tranzice vaši dceru zachrání, jste to jen vy, kdo jí brání ve štěstí. Paní Martinézová ale věděla, že v tom problém není a procedura Yaeli nijak nepomáhá.

Dostala možnost kontaktu s vlastní dcerou jen jednou v týdnu a to pod dozorem. Matce dokonce zakázali mluvit o náboženském životě, který byl dříve pro celou rodinu důležitý, s odůvodněním, že by to mohlo Yaeli stresovat. Paní Martinézová to musela přijmout, jinak by ji setkávání s dcerou, v rámci ochrany před sebevraždou, zakázali.

Paní Martinézová se opakovaně snažila dostat Yaeli zpátky domů a všemi možnými způsoby se snažila obstarat dceři psychologickou péči namísto, či alespoň před změnou pohlaví. Ovšem bez úspěchu.

Yaeli spáchala v 19 letech sebevraždu skokem pod vlak.

Odpověď úřadů

Místní veřejné orgány zhodnotily případ velice jasně. Vydaly [dokument](#), kde na tragické úmrtí reagovaly. V něm mimo jiné sdělily, že mladistvým identifikujícím se jako LGBTIQ+ musí být zajištěna „*podpora a prostředky k hrdému, produktivnímu a šťastnému životu*“ a „*vytvořit a implementovat služby prevence a intervence, které minimalizují odmítnutí rodiny, kdy jsou takovéto služby (např. tranzice) nutné*“.

Jinak řečeno, podle úřadů může za smrt své dcery paní Martinézová a kdyby úřady reagovaly rychleji a tranzice proběhla dříve, tak by k této katastrofě nikdy nedošlo. Nespolupracující rodiče nesmí stát tranzici dítěte v cestě.

Případ paní Martinézové se shoduje s varováními z knihy [Odvrácená tvář transgenderu](#), kterou jsme předloni vydali. V ní Walt Heyer (sám žil osm let jako trans-žena) varuje před zaslepením, které může transgender ideologie způsobit. Porucha zvaná genderová dysforie vzniká mnohdy jako důsledek jiných problémů v mentální oblasti. Nepředstavuje jejich příčinu. Je pouze symptomem. Neřešení těchto problémů před počátkem tranzice může vést k nevratným změnám na těle dítěte, které už oběť transgenderových experimentů nezvrátí.

Přehlížení problémů spojených se vznikem genderové dysforie může vést až k sebevraždě. To ukazují i případy [Blakea Brockingtona](#) a [Kylea Scanlona](#) ze zmíněné knihy. Oba žili v okolí přijímajícím jejich novou identitu. Oba spáchali sebevraždu, protože trpěli jinými mentálními problémy.

Spojené státy americké fungují jako exportér podobných nebezpečných myšlenek do okolního světa. Jste rodič či učitel, který má s nerespektováním práv rodičů, ze strany školy, v podobné spojitosti zkušenost? Napište nám o tom na kancelar@alipro.cz. S plnou mírou ochrany vašeho soukromí se s vámi můžeme na věc podívat a v případě potřeby ji i pomáhat řešit. Nesmíme dopustit, aby se naše děti stávaly oběťmi těchto nebezpečných ideologických experimentů.

[ZDROJ](#)